

remtés az, a régiek elmúltak, ímé, újjá lett minden” (2Kor 5,17).

Igen, időre lehet szüksége egy gyermeknek, hogy megtanuljon járni, de járni fog, mert a **Teremtője képessége rá, és járni akar.** „Az igaz ember pedig hitből él” – mond-

a Fiú megszabadít titeket, valóság-gal szabadok lesztek” – mondta Jézus (Jn 8,34–36). Ellen White a következőket írja: „Az üdvösségre vezető hit nem alkalmi hit, nem pusztán értelemmel való belátás, hanem a szív mélyén gyökerezik, és személyes

Szentlélek irányítása alatt van, jelleme pedig az isteni hasonlatosság mintájára alakul át. Hite nem befelé forduló, hideg, halott, hanem szeretet által munkálkodó hit, ami arra indítja, hogy Krisztusra tekintsen, és átalakuljon az isteni jellem mintájára. Isten metélti körül a szívet. Az egész munka az Úr, elejétől a végéig. Így szólhatok: Bűnös vagyok, de Jézus meghalt a kereszten, hogy megváltson. Egy percre sem kell már szolgátságban élnem. Krisztus meghalt a bűneimért és feltámadt az én megigazulásomért, ezért most megszabadít engem. Elfogadom megígért bűnbocsánatát.”

Szabó Ferenc

Jegyzetek

- 1 Ellen G. White, *Review and Herald*, 1895. június 4.
- 2 A megtérés természetesen bűnbánatot is jelent, illetve minden bűnbánat egyben megtérést, a gondolkodásmod megváltozását is jelenti.
- 3 *Szemelvények Ellen White írásaiból*, I. kötet, Hit általi megigazulás c. fejezet. Advent Kiadó, Budapest, 1999.

”**Istenben nemcsak mint a világot teremtő, hanem bennünket is újjáteremtő Istenben kell hinnünk, ha Őt mint Teremtőt akarjuk tisztelni.**”

ja az Írás, a teremtő Istenbe, az új teremtésbe, Krisztus váltáságművébe vetett hitből (Rm 1,17). Istenben nemcsak mint a világot teremtő, hanem bennünket is újjáteremtő Istenben kell hinnünk, ha Őt mint Teremtőt akarjuk tisztelni.

„Bizony, bizony mondom néktek, hogy mindaz, aki bűnt cselekszik, szolgája a bűnnek. A szolgál pedig nem marad mindörökké a házbán: a Fiú marad ott mindörökké. Azért ha

Megváltójaként ragaszkodik Krisztushoz, aki tökéletesen, hiánytalanul képes üdvözíteni mindenkit, aki az Atyához jön általa. Valódi hit akkor nyilvánul meg, amikor a lélek az üdvösség kizárólagos reményiségéért kapaszkodik Jézusba. Nem a magunk tetteiben, javulásában, jellemében bizakodunk, hanem mindenek Forrásában. Ez a hit arra készíti az embert, hogy lelkének minden szeretetét Krisztusra irányítsa. Értelme a

szenvedett. Egyre gyakoribb kikérte és kísértése között kevés jót és szeretetreméltót talált gyermekeiben és különösképpen feleségében. Mihelyt lehetett, elköltöztünk otthonról, hogy valamelyest egészséges személyiséggel fejlődhesünk tovább. Hazalátogatásaink többségében örült, de mindig hangzott, hogy nem helyes úton járunk (felesége és

gyermekei), meg kell térnünk. Nem értettünk vele mindenben egyet – mások sem. Megtérésünkért mindennap imádkozott. Hallgattassék meg. Kívánjuk, hogy Itebbírónk valami jót végezzen felőle.

Édesanyám végig kitarított mellette. Húgom és én többször felajánlottuk, hogy ha már nem bírja a különösen nehéz lelki megpróbáltatásokat, költözzön el otthonról valamelyik gyermekéhez. Ő hűséges maradt házassági fogadalmához, és a rosszban is vállalta a megpróbáltatásokat, Istenhez könyörögve. Nem biztos, hogy feltétlenül ez volt a legjobb megoldás a részéről, de az Úr ebben segítette meg.

Köszönjük a gyülekezetnek, a bőszei táborknak, hogy voltak, vannak, és számíthatunk, most is számíthatunk testvéreink védelmező segítségére! Köszönöm a sokszor édesapámat is látogató, vele és érte imádkozó testvéreimnek, hogy nem feledkeztek el rólunk. Köszönjük küzdelmeiteket, kitarításokat! Kívánom, hogy az Úr őrizzen bennünket, és mihamarabb örömmel találkozhassunk egymással, visszajövetelekor. Külön köszönjük Vankó Zsuzsának a természetesen elhangzott értekes, vigasztaló gondolatait.

A család nevében:
Bánhidi Tibor

Elment – élete Isten kezében

VISSZAEMLEKEZÉS ID. BÁNHIDI TIBORRA

Hatvanhárom éves volt. Beteg volt. Egyik pillanatról a másikra, fájdalom nélkül összeesett és elaludt, 2011 januárjában. Három gyermeke él most is közösségünkben, a legidősebb írja a pár sort köszönet- és megemlékezésésképpen:

Apukám fiatalkorától kezdve mindenkinek segített, akinek csak tudott. Miután felépítette szentendrei házunkat, a helyi romákért is sokat tett: ruhával, élelemmel és lelki útvalóval támogatta őket. Legalább két éven keresztül intézetekben élő állami gondozott gyermekeket hozott haza hétvégre, nem egy alkalommal öt-hat gyermeket is. Két évre befogadott – minden juttatás nélkül – egy nagykorúvá vált, állami gondozott roma fiút, aki elköltözve tőlünk több bűncselekményt is elköve-

tett. A börtönévek idején Apukám látogatta, csomagot küldött neki. Gyermekeivel megismertette a második advent reményességét és közösségünket. Nagyon keményen nevelt. Megtanított rendkívüli körülményekhez is alkalmazkodni, és kitartani, ha arra van szükség, mások gondolatait. Ha módszereivel nem is, de céljainak többségével mind a mai napig egyet tudok érteni. Világi rendezvényekre sohasem engedett el, az érettségi bankettemre se mertem elkerülni, de mindig jó néven vette, hogy elmegyünk a Biblia-táborokba.

Negvenéves kora után egyre több lelki betegséggel élte mindennapjait, amiről leginkább családjára tud. Jóhiszeműségével, segítőkészségével sokan viszáltak. Ezeket sem tudta jól feldolgozni. Sokat

Egy „hivatásos prédikátor” emlékére

EGERVÁRI OSZKÁR, 1928–2012

Június 23-ára, szombatra virradó éjszakán aludt el testvérünk az előző nap fellépett tudógyulladása következtében. Hat évvel korábban már elvesztette beszédképességét egy agyi történés (stroke) következtében. Emléke mégis igen eleven közösségünk tagjai körében. Az életkor vagy gyülekezeti tagság tekintetében fiatalabb testvéreink – akik nem ismerték őt aktív korában – megtudhatják, hogy mi a titka ennek, ha megnézik az Életadó Tv műsorarchívumában a *Pályám emlékezete* c. filmet az interneten (<http://eletadotv.hu/index.php?l=ar&k=7>). Reisinger János beszélget az akkor 78 éves testvérünkkel ebben a műsorban. Különös megérzés vagy késztetés alapján röviddel a hirtelen támadt, elnémult állapotok betegsége előtt készült az interjú.

E cikk megírása előtti estén tudtam megnézni végre ezt a műsort. Olyan munkatársként, aki 37 évig (1969–2006-ig) együtt dolgoztam vele, tanúsíthatom, hogy hiteles a portré „Oszi bácsiról”.